

FÉNYUGR

Evangéliumi hitébresztő és hirtelnyitő folyóirat

Felelős szerkesztő és kiadó: Zulauf Henrik evangélikus lelkész. — Laptulajdonos: Fébé Evangélikus Diakonissza Egyesület. Kiadóhivatal: Budapest, XII., Hidegkúti-út 123/a. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára a „Kis Harang” gyermeklappal együtt: félévre 2 P. 25 fill., többes küldésnél 2 P. Egyes szám ára 20 fill. —

Felséges rendeltetésünk.

Eféz. 1:12a.

Az a felséges rendeltetésünk, hogy az Úr dicsőségét magasztaljuk.

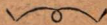
Isten kegyelmesen lehajolt hozzánk. Ahogyan a nap meleg sugaraival le száll e földre s megtermékenyíti, meggazdagítja, megáldja azt; ahogyan a Nagyúr leereszkedik szolgájához, szóba áll vele, kezét fog vele, ajándékot, sőt szabadságot ad neki; ahogyan az édesapa a világba tévedt gyermekét hazavárja, sőt eléje siet, karjaiba zárja, fiának elismeri és elismerteti s lakomát készített számára — öröm és élet lakomáját —; így tesz az Isten velünk. Hogy így tesz, kegyelem, mely önmagában dicsőségére szolgál, mégis legyünk mi is magasztalására az Ő dicsőségének!

Jézus Krisztusban történt és történik mindez. Őbenne hajol Isten hozzánk. Őbenne adja Isten, ami neki dicsőség, nekünk üdvösség. Krisztusban van a mi váltságunk. Az, hogy ha van is Sátán és bűn és halál és pokol: uralmukat elvesztették. Ha van is Sátán, a Sátán, mint a villám, lehullott az égből; királyi trónja megdőlt. Hiába a sátániak gúnykacaja: mégis így van. Ha van is bűn, »a bűn tirajtatok nem uralkodik... Felszabadulván pedig a bűn alól, az igazságnak szolgáláivá lettetek« (Róm. 6:14, 18). Ha van is halál, halál-fájdalom, halálos gyász, »elnyeletett a halál diadalra. Halál, hol a te fullánkod?« (I. Kor. 15:54—55). Ha van is pokol, hol léssen »sírás és fogaknak csikorgatása«, de »nincsen semmi kárhoztatásuk azoknak, kik a Krisztus Jézusban vannak, kik nem test szerint járnak, hanem Lélek szerint« (Róm. 8:1). Sátán, bűn, halál, pokol: igaz. De kegyelem, váltság, bocsánat, reménység, örökélet: ez is igaz. Amaz a Sátán kezében, emez az Úr kezében. És a Sátán is az Úr kezében. Így rendelte a Mindenható Isten. »Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieieké, földieké és föld alatt valóké és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére« (Fil. 2:10—11). Hajoljon meg a mi tédünk is és vallja a mi nyelvünk is! Jézus Krisztus Úr!

A Szentlélek hozza hozzánk Jézust és Benne Istent az ő kegyelmével. A Szentlélek döntő jelentőséggel bír számunkra. Nélküle Isten nekünk nem kegyelmes Isten, mert nélküle Jézus Krisztus távol marad tőlünk, mint a legforróbb napsugár a börtön lakójától, ki falához van láncolva, s a vándortól a cél, mert ellenkező irányban indult feléje. A börtön lakóját valakinek napfényre kell hoznia s a vándort valakinek meg kell fordítania, hogy célhoz jusson. A Szentlélek az, ki kifordítja az embert sarkából, megtéríti, összehozza Krisztussal, hogy Benne a távolvaló közelvalóvá legyen, Istenben közelvalóvá! »Ő általa van menetelünk mindkettőnknek egy Lélekben az Atyához« (Eféz. 2:18). Az egy Szentlélekben.

A Szentlélek segít el felséges rendeltetésünk teljesítésére: Isten dicsőségének magasztalására. Pünkösödöt most ünnepeltünk. De vettünk-e Szentleket? Vettünk? Ha vettünk, az Úr dicsősége magasztaltassék általunk!

Z. H.

„... Amit szemléltünk.“

Mint ifjú embert hívta el az Úr Jézus János apostolt, akiről feljegyezi az Evangéliom, hogy »mennydörgés fiának« nevezetett. Lelke teljességével rajta csüngött szeretett Mesterén, s a Vele való együttélésben átváltozott az Ő képére és hasonlatosságára. Hogyan ment végbe ez a csodálatos munka? Ő maga mondja meg nekünk ezt: »Amit szemléltünk...« (I. Ján. 1:1). Életének minden vonatkozásában megfigyelte az Urat, szemlélte cselekedeteit, szentséges és szeretetteljes lényét, mely a bűnnel szemben kérelhetetlen volt, de a bűnöst szerette haláláig, még pedig a keresztfának haláláig. Láttá és szemlélte Mestere dicsőségét a Tábor hegyén, mikor megmutatta isteni voltát, szavain keresztül beelátott lelkébe, mely maga volt az igazság és világosság. Nem sajnálta az életét reaadni, hogy igazán megismerte Urát és ezen keresztül változott át az élete Jézus képére.

Elém állt keresztyén életünk feladata. Az Úr Jézus minket is arra hívott el, hogy átváltozzunk, az Ő képe visszatükrözői legyünk e világban. De vajjon úgy van-e ez? Nem sokkal inkább az látszik-e rajtunk, hogy nagyon is földiek vagyunk? Az élet eseményeit nem látjuk eszköznek hitbeli előrejutásunkhoz, hanem megállunk előtte, rágódunk rajta, méltatlankodunk, neheztelünk emberekre, körülményekre, okolunk mindenkit a kellemetlenségekért ahelyett, hogy az Úrra néznénk, megkérdeznénk őt, mit tenné helyünkben, hogyan gondolkozna, érezne, cselekedne helyünkben és ahhoz tartanánk magunkat. Őt szemlélni a mindennapi életben, behelyettesíteni Őt életünkbe, ez az út ahhoz, hogy átváltozzunk dicsőségről dicsőségre. Amint a szemünk tükre viszszaszűkítőre annak képét, ami előtte van, amit nézünk, úgy tükrözi vissza szemünk ragyogása is szeretett Urunkat, ha Őt szemléljük szüntelen. A fényképezőgép lenszéje híven rajzolja bele a sötétkamrába azt, ami előtte áll. Így kerül szívünk legbelsőbb kamrájába Jézus drága arca, ha szemünk lenszéje előtt Ő áll egyedül. Amivel telve a szív, az csordul ki belőle, mint a vízzel telt pohárból a tiszta, életető víz.

Nézzünk állandóan Őreá, mert megáll az Ige örökre: »Mi pedig az Úrnak dicsőségét fedetlen arccal szemlélvén, átváltozzunk dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől.«

H. M. d. t.

»Úgy fényljkék a ti világosságtok az emberek előtt, hogy lássák a ti jócselekedeteiteket, és dicsóítsák a ti mennyi Atyátokat« — így int Jézus. Ne te igyekezzél nagy lenni, mert akkor kioltod a világosságot, hanem Isten dicsóítsék általad. Életed legnagyobb eredménye az lesz, ha az emberek rád tekintve Jézusra találnak.

Megfordulás.

A Szentlélek rávilágít életünk útjára és megmutatja, ha tévúton haladunk. Ilyenkor más nem segít rajtunk, csak az erős elhatározás, hogy az Isten gyújtotta fény mellett haladjunk s a bűn útjáról elforduljunk. Félmegfordulás, félmegalkuvás semmit sem ér.

Poros országúton haladó vándor az iránt érdeklődött egy arra menő embertől, hogy N. város milyen messze van még. Így hangzott a felelet: »Ha ezen az úton megy tovább, csaknem 40.000 kilométerre. De ha azonnal megfordul és elhagyja a régi utat, félórán belül ott lehet.« — Talán mosolygunk a feleleten. A vándor itt határozott választás elé állított. Ha a megkezdett úton megy tovább, az egész földtekét meg kell kerülnie, hogy céljához érjen. Vagy pedig irányt kell változtatnia.

Ha Isten Lelke meggyőzhetett már bennünket arról, hogy helytelen tévúton járunk, ne tételődjünk, ne ragaszkodjunk a régihez. A mennyek országa elközleltett de csak azokhoz, akik mernek hátat fordítani eddigi életüknek, megtérni s új életet kezdeni.

»A megtérés a legnagyobb üdvösség amit csak elérhetünk. Megtérni pedig azt jelenti: Jézusért és Jézussal új életet kezdeni.«

Jézusra nézni.

Mauerberg Júlia sziléziai lelkész lánya kora ifjúságától fogva mély hitéletet élt. Miután környezetében kevés megértésre talált, a herrnhuti testvérközösséghez fordult s felvették tagnak. Úgy hitte, hogy végre megtalálta azt, amit hosszú idő óta keresett. Herrnhutban azonban abban az időben a törvényeskedés szelleme uralkodott s az emberek tekintete Jézusról a saját kegyes cselekedeteik felé irányult. Önmagukat nézték a Megváltó helyett s ennek eredményeként elveszítették Isten békéjét.

Vége megérkezett Ebersdorfba Zinzendorf lelkész. Mauerberg Júlia leleplezte szíve nyomorúságát. Milyen jó volt lelkének a balzsam, amit kapott: »Gyermekem, letértél a hit egyszerű útjáról tévúton haladsz. Kövesd tanácsomat: menj vissza a központba, Jézushoz. A Keresztövében kegyelem és békesség vár.« Úgy is tett s azután a kegyelemre támaszkodva boldogan járta a hit útját.

Mint Isten szolgálai . . .

Indjában történt. Európaiak: farmerek, tisztviselők, turisták beszélgettek. A misszionáriusokra terelődött a szó, s a jelenlévők egyike méltatlanságát fejezte ki afelé, hogy a misszionáriusok sokkal több kárt, mint hasznot okoznak a ben-szülötteknek. Idősebb úr folytatta tovább és mondotta a következőket: »Nem vagyok az, akit komoly keresztyének neveznek és magam sem vagyok meggyőződve a misszió fontosságáról. Azonban olyat éltem át, amely megtanított más-ként gondolkodni a misszionáriusokról. Ausztráliából Európába utaztam. Hajónkon egy misszionárius felesége is utazott; ülésre küldték hazájába. Nagyon csendesen, tartózkodóan viselkedett, senkihez sem közeledett. Az utasok között egy idegbeteg is volt, akinek szemében szá-lka volt ez a fiatal asszony. Céltáblául tűzte ki magának. Asztalnál tréfás történe-tekkel beszélt el, amelyeknek szereplői rendszerint misszionáriusok voltak. — Azután tifusz megbetegedés történt a ha-jónkon. Tudja ön, uram, mit jelent, tifusz egy olyan hajón, amely az egyenlítő kö-zelében halad trópusi forróságban? Az első, aki megkapta, a mi szegény ideg-betegünk volt! 41 fokos lázzal feküdt a betegkabinban. S most értem el ahhoz, amit tulajdonképpen el szeretnék mon-dani: a törékeny asszonyka azonnal jel-entkezett ápolónak s nem hagyta, hogy szándékától eltérítsék. A beteg keresztül-jutott, de a fiatal asszony ott maradt a tenger fenekén. Eltemettük. Oh, milyen keserű volt látni a szegény szülők bá-natát! Eljöttek kedves leányuk elé, s ime . . . Azt az egyet elmondhatom, hogy sem az idegbeteg, sem senki más a hajón többet nem gúnyolódott . . . A társaságban csend lett. — »Ajánljuk magunkat min-denben, mint Isten szolgálói, sok türe-sben, nyomorúságban . . . dicsőség és gya-lázat által, rossz és jó hír által.«

A király bocsánatot kér.

IV. Henrik francia király egy alkalom-mal hirtelen haragjában mélyen megsér-tette egyik tisztjét. Néhány nap múlva ütközetbe indultak. A király kora reggel magához hívatta a tisztet és a legelső tábornok előtt így szólt hozzá: »Az el-múlt napokban önt megbántottam. Ez a mai nap életem legutolsó napja talán. Nem akarok úgy a sirba jutni, hogy ilyen derék katonának meg ne adjam azt, ami megilleti. Szívből kérem: bocsásson meg.« A tiszt mély megindultsággal hallgatta. Majd így szólt: »Nehéz a katonának, ha királya félreismeri, de a mai nap min-dent jónak tett. Nem ismerek nagyobb örömet, mint ilyen királyért vért és éle-tet áldozni.«

Te nem bántottál meg valakit? Nem okoztál senkinek sem méltatlanul keserű-séget? Kérj Istentől alázatosságot és bá-torságot ahhoz, hogy ezt beismerd addig, míg Isten kegyelme, segítsége közel van hozzád.

Az alkalom.

Jön, elmegy . . . többé nem látod soha . . . szobádba száll, mint csillogó madár . . . ha nem csukod be jól az ablakot, elrebben, s már a kék magasba' jár.

Megcsillanik, mint napfölkeltetkor a réten villogó gyémántszemek . . . s ha meg nem látod, percek múlva már fűszálakon csak fájó könny remeg.

Es neked már csak fájó könny marad befátyolozni vétkes, vak szemed . . . Nem adtad *akkor*, most már nincs kinek. Nem tetted *akkor*, most már nem lehet.

T. E. d. t.

Jézusra mutatott.

»Amikor együtt voltam vele, soha nem beszélt úgy, hogy azt prédikációnak nevezhettem volna. De minden napja egy prédikáció volt. Teljes életét Jézus hegyi-beszéde magyarázatának lehetett volna nevezni; ha sátorában pihent, ha kereske-dett, vagy kedves feketéivel beszélgetett. Alázatos, szelíd, irgalmas, tiszta maradt minden rosszakaratú gyanúsítással, fosz-togatással, gyalázzal, igazságtalan bánásmóddal szemben, amelyekben napon-ként részesült. Naponta buzgón imádkozott mindenkiért. Ehség gyötörte, eső áztatta, betegség kínozza, — hű maradt Jézushoz. Ha ércből lettem volna, szívem pedig ke-mény kő, akkor is meg kellett volna lát-nom, hogy Isten Lelke él benne, és vál-toztatja őt át.«

Stanley vallomása Livingstone-ról.

A mi közreműködésünk nélkül isteni irgalom és könyörületesség karolt fel bennünket. Mi mégis kétségbeesünk és kételkedünk afelől, hogy rólunk való gond-viselése a mai napig tart. Akit a tapasztalat fel nem világosít és meg nem győz, azt igazán nem tudom, mi oktathatná ki és győzhetné meg.

Ez a gondolat legújabb kiadványunk: »Luther: Tizennégy Vigasztaló Kép« című művéből való. Kapható 1.60 P-ért.

Utmutató a Szentírás olvasásához.

Jún. 1. Zsolt. 69:1—16. *Ef.* 4:17—24. Ő-ember és új ember. A világ gyermekei nem értik ezt a megkülönböztetést. De Isten gyermekeinek érteniök kell. Nekik van multjuk, melyet Krisztus vére elfedezett, és van jelenjök, amelyben a Szentlélek vezetése alatt járnak.

Jún. 2. Móz. 45:16—28. *Ef.* 4:25—32. Pál nem általánosságokban beszél. Részletezi a keresztyén élet jellemző vonásait. Vizsgálj meg a magad életét, megvannak-e benne ezek a vonások? Ha nincsenek, akkor megszorítod Isten Szentlélkét.

Jún. 3. I. Móz. 46:1—7, 28—34. *Ef.* 5:1—8. Az új élet világosságba vezet, s a világosságban minden bűn élesen meglátható. Itt éppen olyan bűnökről beszél az apostol, amelyek különösen szeretnek a sötétségben bújkálni. Óvakodjál az ilyenektől! Allj ellen a kísértéseknek! Menekülj Jézushoz!

Jún. 4. I. Móz. 47:1—12. *Ef.* 5:9—14. »Mindenn jó fa jó gyümölcsöt terem, a romlott fa pedig rossz gyümölcsöt terem« — mondja az Úr Jézus. (Máté 7:17.) Eleted gyümölcsein kell meglátszani, ha már feltámadtál a bűn halálából és felragyogott neked a Krisztus. Vigyázz, hogy el ne oltsd a világosságot, mert a sötétségben romlott gyümölcsöket fog teremni az életed!

Jún. 5. I. Móz. 47:27—31. *Ef.* 5:15—21. Sok jó alkalmat a bizonyágtételre elszalasztunk. Miért van ez? Nem teljesedtünk meg eléggé Szentlélekkel. A Lélek nem lármásan, hanem csendesen szokott figyelmeztetni, s ezt a csendes hangot sokszor elnyomja a mi világias gondolkozásunk. Azért nem érthetjük meg mindig Isten akaratát, amellyel az alkalmakat adja, s így elszalasztjuk azokat. Legyünk éberebbek!

Jún. 6. V. Móz. 6:4—13. *Ef.* 5:22—33. Milyen megszentelése a házassági viszonynak az, hogy a Szentírás összehasonlíttja Krisztusnak és az egyháznak egymással való viszonyával. Ha így fogunk föl az emberek a házasságot, nem volna annyi tisztátalan és boldogtalan házasság. De ehhez a felfogáshoz az volna szükséges, hogy megértsék Krisztus szeretetét is önmagukhoz és az egyházhoz. És ez hiányzik.

Jún. 7. Lk. 16:19—31. I. Ján. 4:16b—21. Máté 13:31—35. Csel. 4:32—35. *Ef.* 6:1—4. A szülők és gyermekek közt való viszonyt is nagyon megrontotta a mostani modern életfelfogás. Nem igazodnak ebben sem a Bibliához. A gyermekek tiszteletlenek, a szülők ingerültek. S számíthatnak-e így az ígéretek, hogy jól lesz dolguk a földön?

Jún. 8. Zsolt. 69:17—37. *Ef.* 6:5—9. Szolgálnak és uraknak egyaránt az Úrra kell

nézniök. Csak így lehet helyes a köztük való viszony. Sem nem góg és meghúnyáskodás, sem pajtáskodás és az Isten által felállított korlátok ledöntése nincs helyén a keresztyén életben. Legyen mind-egyik fél a Krisztus szolgája.

Jún. 9. I. Móz. 48:1—22. *Ef.* 6:10—17. A hívő ember élete harc. De nem testi fegyverekkel, hanem lelkiakkal kell küzdenie. Hívő lélek, öltözd fel ezt a fegyverzetet és pedig annak minden részletét, mint ahogy többször is hangsúlyozza az Ige, mert az ördögnek minden ravaszágával szembe kell szállanod.

Jún. 10. I. Móz. 49:33—50:14. *Ef.* 6:18—20. A lelki fegyverzet minden darabja védelmi eszköz. Támadó eszköz csak egyetlen van: a Lélek kardja, az Isten beszéde. De ennek forgatását imádsággal és könyörgéssel kell előkészíteni és minden időben támogatni. Így lesz hathatós: vág is, ahol kell, de gyógyít is.

Jún. 11. I. Móz. 50:15—26. *Ef.* 6:21—24. Pál élete olyan volt, hogy ha azt az oda-küldött atyafi megismertette az efézusiakkal, az azoknak vigasztalására szokált. Bár ilyen lehetne mindnyájunknak az élete. Akkor nem csak szóval hirdetnénk békességet, szeretetet, hitet, hanem életünkben is ezek áradnának ki.

Jún. 12. I. Kor. 6:1—8. Zsolt. 149:1—5. A keresztyén élet örvendő élet. Van oka az örvendezésre. Nagy szabadulást készített nekünk Isten a Golgothán. A zsoltáríró még nem ismerte ezt a szabadítást s mégis örvendezett az ő Istenében. Ne örvendeznénk-e mi is, Krisztus megváltott népe?

Jún. 13. Péld. 9:1—10. *Esdrás* 1:1—7. Isten föl tud használni egy pogány embert is eszközül arra, hogy népének szabadulást szerezzen. Persze, csak földi rabságból való szabadulást. A lelki rabságból, a bűnből, csak Szent Fia által szabadíthatott meg. De ezt a szabadítást hitel el kell fogadni.

Jún. 14. Lk. 14:16—24. I. Ján. 3:13—18. Máté 9:9—13. Róm. 10:1—15. *Esdr.* 3:1—13. Nagy öröm volt Jeruzsálemben, mikor a rabságból visszatért nép a lerombolt templom helyett letette az új templom alapkövét. Előrevetett képe ez annak a nagy örömnak, amely az első pünkösdi napján eltöltötte a hívők szívét, mikor a meginduló keresztyén egyház alapkövének elismerték azt az egyetlen fundamentumot, amely vettett: a Jézus Krisztus. (Csel. 2:36. I. Kor. 3:11.)

Jún. 15. Zsolt. 70. *Esdr.* 6:14—22. Az alapkövön felépült a templom, s az öröm még nagyobb volt. Krisztuson felépül az egyház, az igazi, a lelki egyház, amelynek tagjai be vannak írva az élet könyvébe. Jelentkeztél-e már hit által, hogy neved oda bevezetessék? Vigyázz, el ne késsél!

V. Gy-né.